

Dalje ruke od Ukrajine!

Dana 24. februara 2022. godine ruska država na čelu sa Vladimirom Putinom započela je rat protiv Ukrajine. Rusija je zemlja monopolskog kapitalizma i imperijalizma. Povezana je sa socijalimperijalističkom Kinom koja je saveznik Rusije. Ukrajina je zavisna država saveznica Sjedinjenih Država, EU, britanskog imperijalizma i NATO-a.

Okupacija delova Ukrajine i rat koji je u toku zahtevaju osudu Rusije i odbranu prava na samoopredeljenje ukrajinske nacije.

Rusija ispunjava karakteristike imperijalizma, monopolski kapitalizam je visoko koncentrisan, izvoz kapitala je značajan, spajanje trustova i banaka znači da postoji finansijski kapital koji se izvozi u zavisne zemlje. Politički, ruski imperijalizam je bio očigledan u njegovoj spoljnoj politici. Rusija je intervenisala u Libiji nakon smene Gadafija; učestvovala je u ratu u Siriji, gradeći vazdušne i pomorske baze u toj zemlji; aktivna je u Centralnoafričkoj Republici i Maliju. Rusija je dala podršku zapadnim sankcijama DNR Koreji u Savetu bezbednosti UN. Godine 1999. NATO-u je dozvolio da se aerodrom Uljanovsk-Vostočni koristi za slanje tranzitnih materijala u Avganistan. Kasnije, 21.marta 2012. godine, potpredsednik ruske vlade Dmitrij Rogozin najavio je da će se centar koristiti za vazdušni transport NATO aviona. Srdačni odnosi Putina sa Le Pen, Orbanom i Trampom nisu nepoznati.

U onome što se naziva ruskim „bliskim inostranstvom“ primećen je imperijalistički uticaj u Južnoj Osetiji, Abhaziji; od Moldavije, Pridnjestrovlje je otepljeno i tamo uspostavljena vojna baza; Belorusija, Kazahstan, kao i donbaske 'Narodne Republike' uspostavljene u Ukrajini. U svim tim zemljama i regionima ruska paravojna mreža plaćenika, poznata kao Wagner grupa (ozloglašena i kao neonacistička, *prim. prev*), za koju se smatra da je bliska Putinu, igrala je aktivnu ulogu. Invazija Ukrajine sastavni je deo ruskog imperijalizma.

Američki i nemački imperijalizam nakon raspada (revizionističkog socijal-imperijalističkog) Sovjetskog Saveza nastojao je da proširi svoj uticaj u centralnoj i istočnoj Evropi. U isto vreme američki imperijalizam

je nastojao da potčini nemački imperijalizam koji je decenijama stvarao ekonomske veze sa ruskim.

Kroz događaje na Majdanu 2014. godine, izabrani proruski lider Janukovič je smenjen državnim udarom i zamenjen proameričkim Jacenjekom. Sledom toga, zapadni ekonomski interesi su prošireni na račun ruskih oligarha, posebno u investicijama.. Kao odgovor na puč na Majdanu, iz sigurnosnih razloga, ruski kapital je aneksirao Krim, koji je bio deo Ukrajine od 1954. Sporazumi iz Minska iz 2014. i 2015. koji bi Donjecku i Lugansku dali autonomiju pod federalnom Ukrajinom nisu ispoštovani. Drugi sporazum su sklopile Francuska i Nemačka. Ukrajinci su tvrdili da se autonomija može dati tek kada se ruske trupe povuku iz istočne Ukrajine.

Istorijski gledano, Donbas i Lugansk su bili ukrajinska područja. Popis iz 1897. pokazuje da su Rusi činili samo 18% stanovništva ova dva regiona. Sovjetski Savez je za vreme Staljina uspostavio savezne republike na osnovu područja jezičke srodnosti, a to je bio i slučaj u Sovjetskoj Ukrajini. Teritorijalni integritet Ukrajine iz sovjetskih vremena nastavljen je kada je postala nezavisna republika 1991. godine. U istočnoj Ukrajini zbog industrijalizacije pod carizmom i sovjetskom vlašću postotak ruskog stanovništva je porastao, opadajući nakon raspada Sovjetskog Saveza. 2001. godine rusko stanovništvo u regiji Lugansk iznosilo je 39%, a 38% u Donjeckoj regiji. Ukrajinci u regionu Donbasa takođe govore ruski. To je navelo rusku državu da tvrdi da su stanovnici Donbasa Rusi, što nije slučaj. (Kao da se Katalonija smatrala španskom jer većina ljudi u Kataloniji osim katalonskog govori i španski.)

Pod Hruščovom i Brežnjevim je pokrenuta rusifikacija Ukrajine. Posebno se pod Brežnjevim nastojalo stvoriti izmišljenu 'sovjetsku naciju' koja bi se zamenila *družba naroda* multinacionalnog Sovjetskog Saveza. Statistike ipak sugerišu da su Rusi očigledno činili značajnu manjinu u ova dva regiona nakon formiranja nezavisne Ukrajine 1991. godine.

Ruskoj invaziji na Ukrajinu direktno je prethodio Putinov govor u kojem je napao Lenjina i Staljina i boljševike zbog njihove nacionalne politike koja je, za razliku od Rusa, stvorila državu Ukrajinu. Putin je tvrdio da postoji zajednička ruska nacija koja uključuje Ukrajince, ("Maloruse"), Beloruse i Velikoruse. Putin je negirao da je Ukrajina ikada postojala kao posebna nacija i okrivio je boljševike da su je stvorili; Lenjin je odsekao 'rusku zemlju' i stvorio državu Ukrajinu.

To odgovara ekstremnoj desnici i fašističkoj misli u Rusiji koja je dugo zahtevala aneksiju velikih delova Ukrajine.

Peterburški političar želi diktaturu

Pinoče kao model

St. Petersburg (ND).* Vladimir Putin, zamjenik gradonačelnika Sankt Peterburga i šef Komiteta za spoljne odnose šestomilionskog grada, jasno je pred nemačkim privrednicima stavio do znanja da bi vojna diktatura po čileanskom modelu bila poželjno rešenje za aktuelne političke probleme Rusije. Ovo je izvestio WDR u TV prilogu „Vozi na istok“ (ponedeljak, 3. januar 1994, Zapad 3 od 21.15 do 21.45 časova).** Putin je odgovarao na pitanja predstavnika BASF-a, Banke Drezdena, Alcatel i drugih na sastanku održanom u bivšem Generalnom konzulatu DDR-a u Petersburgu. Tom prilikom Putin je napravio razliku između „nužnog“ i „zločinačkog“ nasilja. On je tvrdio da je političko nasilje „zločinačko“ ako ima za cilj eliminisanje tržišno zasnovanih ekonomskih odnosa; ono je „neophodno“ ako podstiče ili štiti investicije privatnog kapitala. S obzirom na teškoće na putu tranzicije ka privatizaciji, Putin je izričito odobrio mogućnost da se Jeljcin i vojska spremaju da uspostave diktaturu po uzoru na Pinočev model. Putinove primedbe naišle su na prijateljski aplauz od strane nemačkih korporativnih predstavnika, kao i od tamošnjeg predstavnika generalnog konzula."

* ND (Neues Deutschland) je glasilo Die Linke; ** WDR - Westdeutscher Rundfunk

St. Petersburger Politiker will Diktatur ND

31.12.93

Pinochet als Vorbild

St. Petersburg (ND). Wladimir Putin, 2. Bürgermeister von St. Petersburg und Vorsitzender des Komitees für Außenbeziehungen der Sechsmillionen-Stadt, hat vor deutschen Wirtschaftsvertretern deutlich gemacht, daß eine Militärdiktatur nach chilenischem Vorbild die für Rußland wünschenswerte Lösung der gegenwärtigen politischen Probleme wäre. Dies berichtet der WDR in dem TV-Feature „Aufbruch nach Osten“ (Montag, 3. Januar 1994, WEST 3 von 21.15 bis 21.45 Uhr). Putin antwortete auf Fragen von Vertretern von BASF, Dresdner Bank, Alcatel u. a., die im ehemaligen Petersburger DDR-Generalkonsulat zusammentrafen.

Dabei unterschied Putin zwischen „notwendiger“ und „krimineller“ Gewalt. Kriminell sei politische Gewalt, wenn sie auf die Beseitigung marktwirtschaftlicher Verhältnisse abziele, „notwendig“, wenn sie private Kapitalinvestitionen befördere oder schütze. Er, Putin, billige angesichts des schwierigen privatwirtschaftlichen Weges eventuelle Vorbereitungen Jelzins und des Militärs zur Herbeiführung einer Diktatur nach Pinochet-Vorbild ausdrücklich. Putins Ausführungen wurden sowohl von den deutschen Firmenvertretern als auch von dem anwesenden stellvertretenden deutschen Generalkonsul mit freundlichem Beifall aufgenommen.

Staljin je definisao naciju na sledeći način: „Nacija je istorijski konstituisana, stabilna zajednica ljudi, formirana na osnovu zajedničkog jezika, teritorije, ekonomskog života i psihološkog sklopa koji se manifestuje u zajedničkoj kulturi.“ je definicija koju su prihvatili Lenjin i boljševici. Različite teritorije i privredni život, jezici i kulture proizašle iz drevne Rusije impliciraju postojanje tri nacije: Rusa, Ukrajinaca i Belorusa.

Lenjin se zalagao za formiranje sovjetske ukrajinske države, kako je to i rekao Putin. To bi bio deo dobrovoljnog saveza republika zasnovanog na pravu na samoopredeljenje. To je bila temeljna osnova za uspostavljanje Sovjetskog Saveza. Nakon Velikog otadžbinskog rata, pod Staljinom su Sovjetskom Savezu pridodati delovi zapadne Ukrajine, koji su istorijski bili deo Austro-Ugarske imperije, a kasnije ih je nakon Prvog svetskog rata okupirala Poljska. U isto vreme jedinstvo ukrajinskih nacionalnih teritorija je završeno dodavanjem Karpatske Ukrajine.

Komunistička partija Ruske Federacije (revizionistička, *prim.prev.*), koja podržava rat protiv Ukrajine, ne zaostaje u napadu na nacionalnu politiku Lenjina i Staljina. KPRF tvrdi da je šest industrijskih regiona Rusije koji nikada nisu bili ukrajinski, uključujući Lugansk i Donjeck, Lenjin pripojio Rusiji. (Vjačeslav Tetekin, *What is Happening in Ukraine?*, New Worker, br. 2152, London, str. 5-6). Ovo je netačno jer popisane statistike između 1897. i 2001. ne potvrđuju ovo.

Maksim Latur je tvrdio:

„Krajem 19.veka (popis iz 1897. godine) Ukrajinci su dominirali na teritoriji moderne Donjecke i Luganske oblasti (Jekaterinoslavska i deo Harkovske gubernije). Rusi su činili 18%. Stoga, pripisivanje jugoistočnih regiona Ukrajine „iskonski ruskim teritorijama“ izgleda krajnje sumnjivo. Sa druge strane, skoro 100 godina, teritorije su pripadale Ukrajini, i kao deo Ukrajinske SSR i kao deo nezavisne republike. Dakle, *de facto* – teritorijom je u početku dominiralo stanovništvo koje je govorilo ukrajinski, a Rusi su bili tek druga etnička grupa” (M. Latur, Minsk anti-war resolution, Novorossiya, Russia-Ukraine 2014, Social statistics, Ukraine. Na: <http://left.by/archives/3035> Prevedno sa ruskog). (Ove statistike potvrđuju i Klaus Bahman i Igor Ljubašenko, *The Maidan Uprising, Separatism and Foreign Intervention*, u članku Adama Balkera, “Borders Within Borderland: The cultural and ethnic diversity of Ukraine”, *Frankfurt am Main*, 2014., str. 87-118).

Za razliku od Putina, Lenjin i Staljin su prihvatili postojanje ukrajinske nacije: Lenjin je smatrao:

„...mrzimo našu ropsku prošlost... i našu ropsku sadašnjost, kada nas isti zemljoposednici, podstaknuti od kapitalista, vode da idemo u rat, da ugušimo Poljsku i Ukrajinu... rob koji ne samo da izbegava težnje za svojom slobodom, već opravdava i ulepšava svoje ropstvo (npr. gušenje Poljske i Ukrajine naziva 'odbranom otadžbine' Velikorusa) je lakej, koji izaziva legitiman osećaj ogorčenja, prezira i gađenja.” (“O nacionalnom ponosu Velikorusa”, 1914., Lenjin, *Sabr. dela*, tom 21, str. 104 *et passim*)

Lenjin je 1919. godine dodao:

„Nezavisnost Ukrajine priznali su i Sveruski centralni izvršni komitet RSFSR (Ruska Socijalistička Federativna Sovjetska Republika) i Ruska komunistička partija (boljševika). Stoga je samo po sebi razumljivo i opšte priznato da samo ukrajinski radnici i seljaci sami mogu i hoće da odluče na svom Sveukrajinskom kongresu Sovjeta da li će se Ukrajina spojiti sa Rusijom ili će ostati zasebna i nezavisna republika i, u poslednjem slučaju, kakve će savezne veze uspostaviti između te republike i Rusije“. („Pismo radnicima i seljacima Ukrajine u vezi pobeđe nad Denjikinom“, Lenjin, *Sabrana dela*, tom 30, str. 292 i 295)

A Staljin je na X kongresu RKP(b) 1921. godine rekao:

“Od nedavno je počelo da se govori da su ukrajinska republika i ukrajinski narod izum Nemaca. Očigledno je, međutim, da postoji ukrajinski narod, a dužnost komunista je da razvijaju njegovu kulturu. Ne može se ići protiv istorije. Očigledno je da iako ruski elementi i dalje prevlađuju u ukrajinskim gradovima, s vremenom će ti gradovi neminovno biti ukrajinizovani. Pre četrdesetak godina Riga je imala izgled nemačkog grada; ali pošto gradovi rastu na račun sela, i pošto je selo čuvar nacionalnosti, Riga je sada čisto letonski grad. Pre pedesetak godina svi mađarski gradovi nosili su nemački karakter; sada su se pomađarili. Isto će se desiti i u Belorusiji, gde u gradovima još uvek prevlađuju ne-Belorusi.” (Staljin, *Radovi*, tom 5, str. 48-9)

Uspom ruskog jezika u istočnoj Ukrajini nastao je kolonizacijom pod carizmom i revizionističkim Sovjetskim Savezom koji su razvili ogromna ležišta gvozdene rude i uglja u ovoj regiji, kao i metaluršku industriju. Donbas je bio glavna industrijska baza carstva i Sovjetskog Saveza sve dok druga industrijska baza Sovjetskog Saveza nije izgrađena iza Urala u Magnitogorsku u Staljinovom periodu.

Kakav je karakter rata koji je u toku? Na jednom nivou, rat je međuperijalistički rat koji uključuje jednu stranu SAD, UK, EU i NATO i drugu stranu, ruski imperijalizam. Na drugom nivou, **rat, nakon ruskog vojnog napada na suverenu naciju Ukrajinu, je nacionalni rat ukrajinskog naroda protiv ruskog imperijalizma.** Demokratske snage ne mogu podržati desničarske režime. U slučaju ruskog imperijalizma, država pod Putinom deluje u okvirima ruskih reakcionarnih, fašističkih filozofa kao što su Ivan Iljin i Aleksandar Dugin. Putin i dalje ima podršku hruščovske Komunističke partije Ruske Federacije. Putina tako podržavaju i “komunisti” (revizionisti) i fašisti u Rusiji.

Važno je dati solidarnost snagama koje se suprotstavljaju Putinovom ratu u Rusiji na praktičan način. Neophodno je podržati ruske komuniste koji su zauzeli internacionalističke stavove protiv ruskog imperijalizma u toku invazije na Ukrajinu. Oni ispravno ističu: „Države koje su avangarda antikomunizma ne mogu izvršiti nikakvu 'denacifikaciju'. Države koje samouvereno idu putem uspostavljanja otvorene terorističke diktature nad radnim narodom, suzbijanja društvenog napretka, pa čak i buržoaske demokratije, nisu i ne mogu biti „antifašističke“. Njihova politika je direktno suprotna politici antifašizma”. (Saopštenje Ujedinjene komunističke partije – internacionalista)

U Ukrajini postoji stalni nacionalni otpor ruskoj invaziji. Jedinstvo radničke klase, seljaštva i radnog naroda je kategorički politički imperativ u cilju formiranja demokratskog nacionalnog ujedinjenog fronta protiv imperijalizma. Samo istinski nacionalni front koji se suprotstavlja reakcionarnim snagama imperijalizma i lokalne reakcije može odvesti ukrajinski narod napred ka slobodi.

Ruke dalje od Ukrajine!

Zaustavite rat!

Dole imperijalizam SAD, UK, EU, NATO i Rusije!

Živelo jedinstvo ukrajinskih i ruskih demokratskih snaga!

Ruski imperijalizam da plati ratne reparacije Ukrajini!

18. maja 2022.